

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/104/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216202442
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8216202442.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, zastúpeného Mgr. Tomášom Kušnírom, advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanej: A. M., X.. XX.XX.XXXX, L. F. XXX, H., o zaplatenie 2.082,47 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 22.5.2019, č. k. 3C/121/2016 - 130 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku o čiastočnom zastavení konania.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vstup H. M., nar. XX.X.XXXX, do konania na strane žalovanej nepripustil. Konanie v časti o zaplatenie istiny 301,08 eur s prísl. zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %. Rovnako Občianskemu združeniu Slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Petrovská 10, Skalica, priznal voči žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. Združeniu - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“ so sídlom v Prešove, nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou existoval občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru, a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Táto zmluva bola uzatváraná dňa 30.8.2007. Súd prvej inštancie uviedol, že predovšetkým bolo nevyhnutné skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu s poukázal v tejto súvislosti, okrem iného, aj ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Skonštatoval, že pri postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa, ktorú mal voči žalovanej na žalobcu boli síce splnené všeobecné formálno-právne predpoklady postúpenia pohľadávky stanovené Občianskym zákonníkom, avšak žaloba nepreukázal, žeby si banka pred postúpením pohľadávky splnila aj zákonnú povinnosť podľa vtedy platného § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý vyžadoval, aby banka pred zamýšľaným postúpením pohľadávky inému subjektu, ktorého výber spotrebiteľ nemôže ovplyvniť, dala tento svoj zamýšľaný postup na vedomie spotrebiteľovi, a to písomnou výzvou na plnenie s upozornením, že aj keď napriek výzve bude spotrebiteľ viac ako 90 kalendárnych dní s plnením, čo i len časti svojho záväzku voči banke v omeškaní, musí si byť spotrebiteľ vedomý a počítat s tým, že banka aj bez jeho súhlasu svoju pohľadávku voči nemu môže postúpiť inému aj nebankovému subjektu. Písomná výzva podľa citovaného zákonného ustanovenia je pritom faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta, po uplynutí zákonom stanovenej lehoty min. 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený

žalovanej strane, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvádza svoju aktívnu legitímáciu. Podľa súdu prvej inštancie predpoklady v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách výzvami, ktoré predložil žalobca zo dňa z 21.12.2009 a 20.05.2013 preukázané neboli. Pokiaľ ide o prvú z výziev, táto nemohla byť realizovaná minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi, keďže k postúpeniu došlo až 27.6.2013 a navyše, táto výzva nemá náležitosti zákonnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nehovoriac o tom, že doručenie tejto výzvy žalovanej žalobca nepreukázal, keď nepostačuje len tvrdenie, že doručenie je preukázané, keďže žalovaná uvedené nerozporovala. Žalovaná nemôže rozporovať skutočnosť, o ktorej nemá ani vedomosť a je nielen povinnosťou tvrdenia, ale aj dôkaznou povinnosťou žalobcu hodnoverne preukázať tvrdené skutočnosti. Pokiaľ ide o druhú výzvu, táto bola síce voči žalovanej bankou realizovaná pred postúpením pohľadávky, avšak na inom právnom základe, a to na podklade § 565 OZ a nie na podklade § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca v tomto prípade neprijateľne kumuluje dve rozdielne výzvy s dvoma rôznymi právnymi účinkami na právny status spotrebiteľa a tvrdí, že banka pred postúpením mu pohľadávky si splnila zákonnosť podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca však nepreukázal, žeby banka skutočne žalovanej zaslala výzvu v zmysle označeného ustanovenia zákona o bankách, ktorá skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a daná spotrebiteľovi na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa, či bude alebo nebude banke plniť. Súd prvej inštancie tiež zdôraznil, že v danom prípade bol nútený opakovane vyzývať žalobcu na spresnenie jeho protichodných tvrdení a predkladaných dôkazných prostriedkov, a aj tak, napr. v bode zosplatnenia úveru ostala vec sporná, keďže nie je zrejmé, ktorý subjekt a kedy úver zosplatnil. Z prvotného dôkazu žalobcu vyplýva, že úver spoplatnil po postúpení pohľadávky až žalobca - nebankový subjekt, pričom v tejto súvislosti súd prvej inštancie zastáva názor, že nezosplatnený úver môže spravovať len bankový subjekt, ktorý je držiteľom bankového povolenia v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Skutočnosť, že predčasné mimoriadne zosplatnenie úveru by vykonal žalobca po tom, čo mu bola pohľadávka postúpená, by nemalo žiadnu váhu, keďže na takýto úkon je oprávnená jedine banka. Postúpenie nesplatennej pohľadávky banky, by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky. So zreteľom na všetky tieto dôvody súd prvej inštancie žalobu zamietol, v časti zastavil konanie postupom podľa § 145 a nasl. CSP. V súvislosti s návrhom žalobcu, aby do konania pristúpil ako ďalší subjekt H. M., jeden z dedičov po pôvodnom žalovanom E. M., odôvodnil § 79 a nasl. CSP. V danej veci, najmä vzhľadom na zamietnutie žaloby, kedy sa súd prvej inštancie v konečnom dôsledku ani nezaoberal meritom veci, pretože žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ako aj z dôvodu hospodárnosti konania, tiež z dôvodu, že vyhovením návrhu na pristúpenie ďalšieho subjektu do konania by došlo k zbytočnému predlžovaniu súdneho konania, súd prvej inštancie návrh na pristúpenie ďalšej strany do konania zamietol.

3. O trovách konania strán sporu rozhodol postupom podľa § 255 CSP. Rovnako priznal voči žalobcovi 100 % nárok na náhradu trov konania Občianskemu združeniu slovenských spotrebiteľov AZ, o ktorého vstupe do konania, vzhľadom na novú právnu úpravu, už nerozhodoval. Aj napriek tomu, že od účinnosti CSP zanikol inštitút vedľajšieho účastníka a tento subjekt neplnil zákonom stanovené podmienky CSP iného subjektu, súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania bývalého vedľajšieho účastníka do 1.7.2016, pretože do tohto obdobia mu trovy vznikli, keďže vo veci sa vyjadril dňa 9.10.2014 a bol v konaní úspešný, v časti namietaného premlčania zoberal žalobca žalobu späť.

4. Proti tomuto rozsudku, okrem výroku o čiastočnom zastavení konania, podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zmeniť tak, aby žalobe bolo vyhovené, alternatívne navrhol v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Žalobca predovšetkým poukazuje na to, že zo strany jeho právneho predchodcu došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu podaním z 20.5.2013, na základe ktorého došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru a zastáva názor, že predmetné podanie spĺňa náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Nemôže súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že výzva nemá stanovené náležitosti tak, ako to predpokladá zákon. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, čo bolo v danom prípade preukázané predloženou platobnou históriou úveru. Z textu tohto ustanovenia vôbec nevyplýva, že 90 dňová lehota musí uplynúť od doručenia výzvy. Postačuje, ak je žalovaný v omeškaní aspoň 90 dní s úhradou, čo aj len časti svojho peňažného záväzku, a to napriek písomnej výzve. Vôbec nie je určené, že predmetná výzva žalovanému nemôže byť doručovaná aj počas tejto doby omeškania dlžníka. Nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej

inštancie, ktorý nepripustil vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného. Dôvodom pre nepripustenie tohto postupu nemôže byť odôvodnenie s poukazom na samotné zamietnutie žaloby, keďže stále je možné podanie opravného prostriedku proti rozsudku. Súd tak znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd nebral na zreteľ napr. otázku premlčania uplatneného nároku pred takýmto rozhodnutím. Nesúhlasí tiež s rozhodnutím o priznaní trov konania bývalému vedľajšiemu účastníkovi, keďže podľa § 255 CSP súd môže priznať nárok na náhradu trov konania podľa úspechu vo veci len stranám sporu. Týmito sú žalobca a žalovaný. Združenie by v prípade súhlasu žalovaného bolo podľa § 95 ods. 1 CSP osobitným subjektom a nie stranou sporu. Na základe týchto dôvodov navrhol podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, teda okrem výroku o čiastočnom zastavení konania, v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu opodstatnené nie je.

7. Je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie v predmetnom spore vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na výstižné a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné.

8. Žalobca uplatňuje svoj nárok voči žalovanej na základe zmluvy, ktorá bola uzatvorená s jeho právnym predchodcom R. a žalovanou dňa 30.8.2007. Išlo o zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 50.000,- Sk, ktorý mala splácať v pravidelných mesačných splátkach od 10.9.2007 a konečná splatnosť úveru mala nastať dňa 10.2.2017. V zmluve o úvere je uvedená ročná percentuálna miera nákladov v rozsahu 14,90 % a úroková sadzba 10,55 % - jednorazová v deň uzatvorenia úverovej zmluvy.

9. Medzi stranami nebolo sporné, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola uzatvorená podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Za typovú zmluvu, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch (štandardná formulárová) treba považovať nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenia rôznych variant zmluvy.

10. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalovaná ovplyvniť nemohla, nakoľko boli vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov. Pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku bolo potrebné predovšetkým riešiť otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého účastník je subjektom práva (povinnosti), ktoré je predmetom konania. Právny predchodca žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok z 27.6.2013 postúpil na žalobcu aj pohľadávku smerujúcu voči žalovanej. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v § 524 a nasl.. Je zrejmé, že v prejednávanej veci postupom bola banka, a preto pri rozhodovaní sa musela zohľadniť špeciálna úprava postúpenia pohľadávky obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách.

11. Podľa § 92 ods. 8 zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení platnom k 27.6.2013, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jej príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky

presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

12. V tomto ustanovení Zákon o bankách ako špeciálny právny predpis upravuje osobitný postup pri postúpení pohľadávky inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Zákonnými podmienkami pre takéto postúpenie boli existencia písomnej výzvy k zaplateniu a dlžníkove omeškanie s plnením trvajúce nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

13. Spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už v čase postúpenia splatnými. Z dôvodovej správy Zákona o bankách vyplýva, že sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Zákonodarca tak mal na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Tento záver vyplýva z gramatického aj logického výkladu znenia citovaného zákonného ustanovenia, pretože zákonodarca umožňuje peňažný záväzok klienta banky alebo časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník v omeškaní, postúpiť. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je však výlučným oprávnením banky, pričom toto oprávnenie môže banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky.

14. K predloženej kópii oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru R. (č.l. 90) a výzvy na plnenie je potrebné uviesť, že nie je zrejmé, či sa táto písomná výzva právneho predchodcu žalobcu dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Z obsahu predloženej kópie doručky nie je zrejmé, aká konkrétna zásielka mala byť žalovanej, resp. jej právnomu predchodcovi doručovaná. Záver o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu navyiac nepodporujú ani vyjadrenia samotného žalobcu, ktorý v podanej žalobe zreteľne uvádza, že vo vzťahu k žalovanej uplatňuje nie ostávajúcu výšku zosplateného úveru, ale splátky úveru splatné v čase od 10.4.2010 do 10.2.2017 a zároveň tvrdí, že až z jeho strany, a teda po postúpení pohľadávky jeho právnym predchodcom, došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru dňa 11.8.2013.

15. Aktívnu vecnou legitimitáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimitácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (do pozornosti rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

16. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už 1. splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej 2. písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve 3. nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky, musia byť splnené kumulatívne v čase postúpenia pohľadávky a uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

17. Ako už bolo uvádzané, žalobca nepreukázal, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, došlo k zosplateniu celého dlhu žalovanej, resp. k predčasnému ukončeniu zmluvy o úvere pôvodným veriteľom. V zmysle zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 10.2.2017, k postúpeniu pohľadávky došlo skôr, a to dňa 27.6.2013, v čase postúpenia teda postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná, čo je v rozpore so spomínaným ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postúpenie pohľadávky preto nie je možné považovať za platné. Postúpenie nesplatnej pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky (do pozornosti rozsudok KS Prešov sp. zn. 6Co/104/2018).

18. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatnosť postupovanej pohľadávky,

existencia a doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky) postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

19. Súd prvej inštancie zároveň opodstatnene v súlade s § 79 CSP nevyhovel návrhu žalobcu na pristúpenie ďalšej žalovanej strany do konania z dôvodu hospodárnosti, keďže meritom veci sa ďalej nezaoberal a dôvodom zamietnutia žalobného návrhu bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

20. Súd prvej inštancie napokon správne rozhodol aj o trovách konania strán sporu a trovách konania Občianskeho združenia slovenských spotrebiteľov AZ so sídlom v Skalici. Je potrebné zdôrazniť, že uvedené občianske združenie v konaní vystupovalo na strane žalovanej ako vedľajší účastník, a preto má nárok na náhradu trov v závislosti od výsledku konania o veci samej, ktoré pozostávajú z odmeny právneho zástupcu za poskytnutú právnu pomoc. Občianske združenie ako vedľajší účastník mal v konaní rovnaké práva a povinnosti ako žalovaná, resp. jej právny predchodca, čo vyplývalo z ust. § 93 ods. 4 OSP v znení platnom do 30.6.2016, pričom tento právny predpis v § 24 umožňoval účastníkom dať sa zastúpiť zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom nepochybne môže byť aj advokát.

21. Poukazujúc na všetky tieto dôvody tak odvolací súd rozsudok, okrem výroku o čiastočnom zastavení konania, potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

22. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov a žalovanej ani občianskemu združeniu v tomto štádiu konania trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).